

שבות". הלכך קל איסור לנכרי מאיסור נתינה על החמור.

ואף דמוקמינן לה לקמן בגוונא דאינו עובר על חיוב שביתת בהמתו מדאורייתא, מכל מקום חמיר טפי מנכרי. שהרי בגוונא דעביד החמור מלאכה גמורה, הרי הוא מחויב בשביתתו מדאורייתא [ר"ן].

וכשם שהתירו לו ליתן את כיסו על החמור, כן התירו ליתנו לחרש שוטה⁽⁶⁾ וקטן⁽⁷⁾, אם אין עמו חמור.

אבל אם יש עמו חמור, וכך אם יש עמו חרש שוטה וקטן, אחמור מנה ליה לכיסו. אבל לחרש שוטה וקטן לא יהיב ליה.

והוינן בה: מאי טעמא?

ומשנינן: הני [חרש שוטה וקטן] אדם נינהו, ויש במינם בני אדם שחייבים במצוות. ואם נתיר ליתן להם שישאו את הכיס בשבת,

או דלמא, דוקא במעות שבכיסו, שעל ידי טורח השתכר אותן, חיישינן להכי. אבל מציאה, כיון דלא טרח בה, לאו ככיסיה דמי, ולא יבוא להוציאה ברשות הרבים.

ומסקינן: תיקו.

שנינו במתניתין: ואם אין עמו נכרי, מניחו על החמור.

ודייקין: טעמא דהתירוהו לעשות כן, היינו משום דאין עמו נכרי. משמע, הא יש עמו נכרי, לנכרי יהיב ליה, ואינו מניחו על החמור.

והוינן בה: מאי טעמא עדיפה נתינה לנכרי מהנחה על החמור?

ומשנינן: חמור, אתה מצווה על שביתתו מן התורה. וכדכתיב "למען ינוח שורך וחמורך. אבל נכרי, אי אתה מצווה על שביתתו. ואין איסורו אלא משום "אמירה לעכו"ם

שכחיס עליה. כדי שלא יהיה מחמר בשבת. רמב"ם פרק כ הלכה ו.

וכתב הרשב"א, ואינו מחוור בעיני כלל. שהרי לקמן מוקמינן לה, באופן דאין כאן מלאכת הוצאה מן התורה [שנתנו עליה כשהיא מהלכת]. וכל שבאדם פטור אבל אסור, בבהמה מותר לכתחלה.

ומה דאיסורא דרבנן ספינן ליה בידים, היינו משום דאי לא שביק ליה אתי לאיתויי ד' אמות ברשות הרבים. אבל בלא האי טעמא, הוי אסרינן אף באיסור דרבנן. שהרי אף קטן שבא לכבות אינו אלא איסור דרבנן, לרבי שמעון דאמר "מלאכה שאין צריכה לגופה פטור. ואפילו הכי אסרינן משום דעביד לדעת אביו.

7. ודוקא באופן שאין בזה איסור הוצאה מן התורה כמובא לעיל. אבל איסור דאורייתא אסור

וכיאר המגיד משנה בדעת הרמב"ם, דדוקא כשאין הבעלים עושה מעשה התירו בבהמה לכתחלה. [וצריך עיון, הרי משני הכי בגמרא על מה דאקשינן "והא מחמר".]

6. והא דיהיב לקטן, אינו אלא באופן דלא עביד מלאכה גמורה, וכגון כשמניחו עליו כשהוא מהלך, כדאמרינן לקמן לגבי חמור. דאי לאו הכי, הא תנן לעיל [קכא א] "קטן שבא

שכחיס עליה. כדי שלא יהיה מחמר בשבת. רמב"ם פרק כ הלכה ו.

וכתב הרשב"א, ואינו מחוור בעיני כלל. שהרי לקמן מוקמינן לה, באופן דאין כאן מלאכת הוצאה מן התורה [שנתנו עליה כשהיא מהלכת]. וכל שבאדם פטור אבל אסור, בבהמה מותר לכתחלה.